

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἐμπειρίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικὸς	Ἑξωτερικὸς
Πηλοία δρ. 16.—	Πηλοία δρ. 20.—
Ἐξέμνηνος > 8,50	Ἐξέμνηνος > 10,50
Τοῖμνηνος > 4,50	Τοῖμνηνος > 5,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 12 Δεκεμβρίου 1920

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 40 Ἑξωτερ. λεπ. 45

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπὶ τοῦ λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Ἔτος 43ον. — Ἀριθ. 2

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Ὡστόσο ὁ Γιάννης εἶχε στρίψει τὴ γωνιά τοῦ δρόμου, εἶχε μῆνι σὲ μιὰ λεωφόρο καὶ ἔτρεχε ὁλοένα πρὸς τὴν πλατεῖα τῆς Γρέδης.

Ἡ Γρέδη, τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ἦταν τὸ πραγματικὸ κέντρο τοῦ Παρισιῦ καὶ, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, 27 Αὐγούστου 1792, ὁ Γιάννης τὴν βρῆκε ἄνω-κάτω. Τὸ πλῆθος ἀμέτρητο, μπροστὰ στὸ παλιὸ Δημαρχεῖο, ἐσχηματίζετο σὰ μιὰ ἡλιαντασσοειδὴς τρικυμισμένη. Ἀκουγες φωνές, συζητήσεις, φιλονεικίες καὶ ἔδλεπες νὰ κουνιούνται χέρια παράφορα καὶ νὰ μορφαίνουν πρόσωπα ἀπὸ ἀγανάκτηση.

Μπροστὰ στὰ μαχαζιά, στεκόνταν ὄμιλοι πού συζητοῦσαν μὲ πάθος τίς κακὲς εἰδήσεις τῶν συνόρων. Κι' οἱ ἐφημερίδο-πῶλες ἐσχίζαν τὸν κόσμον, ξεφωνίζοντας δυνατὰ τὰ νέα τῶν ἐφημερίδων τους. Πολεμικὰ τραγούδια ἀντηγοῦσαν καὶ ἀπὸ παντοῦ ἐφθάναν στὴν πλατεῖα πυκνὲς συνοδεῖες ἀνθρώπων κάθε λογῆς, κάθε ἐπαγγέλματος, πού πολλοὶ ἦταν ὀπλισμένοι μὲ τουφέκια, μὲ σπαθιά ἢ μὲ κοντάρια. Οἱ συνοδεῖες αὐτές, μὲ τὰ ταμπόρλα μπροστὰ, διευθυνόνταν στίς τέσσερες ἐξυλινες ἐξέδρες, πού ἦταν στημένες σὲ τέσσερα διάφορα μέρη τῆς πλατείας. Καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς ἦταν στολισμένη μὲ τρίχρωμες σημαίες καὶ εἶχε στὴ μέση ἀπὸ μιὰ πινακίδα, πού μὲ μεγάλα κόκκινα γράμματα ἔγραφε:

Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ!

Κάτω ἀπὸ τὴν πάννη τέντα πού τίς σκέπαζε, δημαρχικοὶ ὑπάλληλοι, ζωσμένοι μὲ τρίχρωμες ἐσάρπες, καὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ, ὀρθοὶ ἢ καθισμένοι γύρω σὲ χονδροειδῆ τραπέζια, ἔγραφαν τοὺς ἐθελοντές, πού ἐρχόνταν ἀδιάκοπα μὲ τὸ μεγαλύτερο ἐνθουσιασμό. Οἱ διατυπώσεις ἦταν λίγες, γιατί

δὲν ὑπῆρχε καὶ καιρὸς γιὰ περισσό-τερες.

Ἕνας ἄνθρωπος παρουσιαζόταν.

— Τὸνομά σου, πολῖτα; τὸν ρωτοῦσε ὁ ἀξιωματικὸς.

Ὁ ἄνθρωπος ἔλεγε τὸνομά του, τὴν ἡλικία του, τὸ ἐπάγγελμα του, τὴν κατοικία του.

— Εἶσαι σὲ κατάστασι νὰ φέρῃς ὄπλα;

— Ἀκούς, λέει!

— Ὑπόγραψε στὸ βιβλίο.

Ὅσοι δὲν ἔξεραν νὰ γράφουν, καὶ ἦταν οἱ περισσότεροι, ἔδωκαν ἀπλῶς ἓνα σταυρὸ.

Ἐπειτα τοὺς ἔδιναν ἓνα χαρτί.

— Πολῖτα, πάρε τὸ πιστοποιητικὸ σου.

Ὅτι πᾶς στὸ στρατόπεδο τῶν Βιγκενιῶν.

Ἀνήκεις στὸ ἐκτο σύστημα. Συνταγματάρχης Πετιέ... Ἄλλος! Ἰρήγορα!

Κι' ἡ παρέλασι τῶν ἐθελον-

«Κι' ἔγραφε τὸνομά τ'...» (Σελ. 10, στ. γ')

τῶν ἐξακολουθοῦσε, ἐνῶ ὁ κόσμος χειροκροτοῦσε ἐκείνους πού κατέβαιναν ἀπὸ τὴν ἐξέδρα μὲ τὸ πιστοποιητικὸ στὸ χέρι, καὶ τοὺς ἀγκάλιαζε, καὶ τοὺς ἔδωζε λουλούδια στὴν κουμπότρυπα ἢ στὴν κονκάρδα τοῦ καπέλλου, γιὰτὶ ὅλοι τότε φοροῦσαν τὴν τρίχρωμη κονκάρδα.

Ἐνδεκα σήμεριναν τὰ ρολόγια, ὅταν ὁ Γιάννης Καρδιανιάς ἐφθασε στὴ Γρέδη. Ἐκεῖ, μέσα στὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ κόσμου, τὰ ξέχασε ὅλα. Τὴν πρόσφατη θλίψη, τὸ μάλωμα τοῦ κύρ Νικέλα, τὸ διώξιμο καὶ τὸ μελαγχολικὸ ἐργαστήρι πού μύριζε τόσο ἄσχημα... Ἐσχάσε ἀκόμα καὶ πῶς δὲν εἶχε βρῆ παρὰ μὲ τὴν ἀξέπαινη πρόθεσι νὰ βρῇ ἐργασία.

Τὸν μεθοῦσε καὶ αὐτὸν ὁ πατριωτισμὸς πού ἔδειχνε ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους σὰ μεθυμένους πραγματικῶς... Μὲ φλογερὰ μάτια, μὲ κατακόκκινα μάγουλα, μὲ τὰ χεῖλη μισανοιχτὰ σ' ἓνα χαμόγελο χαρᾶς, ὁ Γιάννης περπατοῦσε μεσ' στὸ συνωστισμό, κατευχαριστημένος ἀπὸ τὸ θόρυβον πού μεγάλωνε γύρω του. Καὶ καθὼς ἐσχίζε τὸ πλῆθος, ἀκούγε ἀπὸ παντοῦ νὰ φωνάζουν:

«Ὁ λαὸς κοπιᾷ... οἱ Πρώσοι!... Ὁ Δουρριε θά τοὺς συγυρίσῃ καλὰ!... Ὅλοι στὰ σύνορα!... Ζήτω ἡ Γαλλία!... Ζήτω τὸ Ἔθνος!»

Τὰ λόγια αὐτὰ μεθοῦσαν ἀκόμα περισσό-τερο τὸ παιδί καὶ τὸν ἔβλεπε μπροστὰ στὰ μάτια του, θαμπωμένα ἀπὸ τὸν ἥλιον, μάχες, νίκες, δόξεις. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἐξέφραζαν τόσο καλὰ τὰ δικά του αἰσθήματα, ὥστε αἰσθανόταν μιὰ μεγάλη

χαρά, που έβλεπε τώρα πώς σκεπτόταν σωστά, κι' ας έλεγε ο κύρ-Νικόλας!

Έφθασε έτσι ως την άκρη της πλατείας, κοντά στην εξέδρα, που ήταν στην μέση στη γωνιά της οδού Ρενάρ. Αέφωνα, άκούει από πίσω του ξεφρενιασμένες ζητωκραυγές. Την ίδια στιγμή, κρότος από πολλά ταμπούρα, που χτυπούσαν έφοδο, τον έκανε νάνατριγιάσει. Το πλήθος παραμέρισε. Μιά βροντή από «μπράβο!» αντήχησε. Κι' ο Γιάννης βρέθηκε μπροστά σ' έναν όμιλο, που περνούσε γοργά, μ' έξη ταμπούρα επί κεφαλής και με μία χρωμή σημαία που έγραφε: «Όλοι έθελονταί! Ζήτω το Έθνος!»

Ο Γιάννης έκαμε νά τραβηχθί, μ'ά δέν πρόφτασε τόν πήρε σάβρα το πλήθος και, χωρίς νά καταλάβη πώς, βρέθηκε κι' αυτός άπάνω στην εξέδρα!

Τα ταμπούρα είχαν πάσει και στη σχετική ήσυγία που ακολούθησε, ο Γιάννης, παραξελισμένος άκόμα, άκουσε ένα μεγάλο γέλιο, από το πλήθος, και πολλά «μπράβο!», που άπευθυνόνταν τώρα σ' αυτόν. Την ίδια στιγμή, από τις γύρω του άνακατεμένες όμιλίες, μπόρεσε νά ξεχωρίσει αυτά τα λόγια:

«Ωραία!... ωραία!... Νά, άληθινός πατριώτης! Μά πού θά τόν κατατάξουν; Στους Δραγόνους; Του λείπουν μερικές πιθαμές!... Άς τόν κάνουν άρχιτυμπανιστή των Γρεναδιέρων!... Μπράβο, μικρέ!... Θά σέ ίδούν οι Ηρώσοι κι' όπου φύγη-φύγη!»

Ο Γιάννης Καρδινιάν έγεινε κατακόκκινος κι' ή ντροπή του μεγάλωσε άκόμα, γιατί γελούσαν τώρα κι' αυτοί οι στρατολάγοι άξιωματικοί. Θέλησε νά φύγη, αλλά ή σκάλα ήταν πιασμένη από το πλήθος των έθελοντών, που ύστερ' από το φαιδρό έπέισόδιο και τ'ά γέλια, έσπευδαν νά καταταχθούν με καινούργιο ένθουσιασμό.

Με το σπρώξιμο αυτών των βιαστικών, ο μικρός πετάχθηκε στην άλλη άκρη της εξέδρας, άπάνω σ' έναν άξιωματικό, καρμιαία τριανταριά χρονών, πολύ ψηλό, με πρόσωπο που έδειγνε έξυπνάδα και δραστηριότητα. Είχε τα χέρια του πίσω κι' άκούμπουσε στα κάγκελα της εξέδρας.

Φαινόταν στρατιωτικός εξ' έπαγγέλματος και μόνο από τόν τρόπο, τόν κομψό κι' έλεύθερο, που φορούσε τη στολή του, καθώς κι' από το καπέλλο του, φορεμένο στραβά, καλλιχαρισία, άπάνω στην άσπρη του περούνα. Οι έπωμίδες του, με τους μεγάλους άσημένιους κόμπους, έδειχναν πώς ήταν συνταγματάρχης.

Όπως όλοι, κι' ο άξιωματικός αυτός είχε γελήσει με την άπρόοπτη παρουσία του μικρού στην εξέδρα των έθελοντών. Και καθώς τόν είδε κοντά του:

— Θέλεις λοιπόν νά γίνης στρατιώτης; τόν ρώτησε, μ' ένα φίλικό μπαστάκι στο μάγουλο.

Ο μικρός έδίστασε και κοίταξε στα

μάτια τόν άξιωματικό. Άλλά το άγαθό και τίμιο βλέμμα που άπάντησε, τόν έγκορρώσε.

— Ω, ναι, είπες, μακάρι...

— Ά, μπά!... Είσαι πολύ μικρός άκόμα... Οι γονείς σου δέν θά τώθελαν καθόλου. Πήγαινε σπίτι σου, παιδάκι μου!

— Μά δέν έχω γονείς.

Το γελιστό πρόσωπο του άξιωματικού σοδαρεύθηκε.

— Είσαι όρφανός; ρώτησε μ' ενδιαφέρο.

— Μάλιστα, συνταγματάρχα!

— Ά, ξέρεις, βλέπω, και τους βαθμούς...

— Ναι... μ' άρέσει τόσο νά κοιτάζω τους στρατιωτικούς!...

Σώπασαν.

Ο άξιωματικός κοίταξε προσεκτικά το παιδί. Το έξυπνο εκείνο προσωπάκι, κορνιζωμένο από μαύρα σγουρά μαλλιά και φωτισμένο από δυο όλομαυρά μάτια, έκίνησε τη συμπάθειά του. Κι' άξαφνα:

— Είσαι πολύ καιρό όρφανός; ρώτησε.

— Ο πατέρας μου πέθανε έδω κι' ένα μίση μήνα.

— Ά!... Και πώς ζής από τότε;

— Κατοικώ στο κύρ-Νικόλα του Σανσονώ.

— Τι είναι αυτός;

— Παντοπόλης... Το παντοπωλείο του είναι στην όδον Χουσσέτ.

— Εργάζεσαι δηλαδή στο μαγαζί του;

— Όχι πιά... μ' έδιωξε.

Ο άξιωματικός συνοφρυώθηκε.

— Μπά! και γιατί;... Δέν είσαι λοιπόν καλό παιδί;

— Όχι, είμαι... μά... δέν μου παρήρασε νά φτιάνω κερία.

Ο άξιωματικός χαμογέλασε.

— Κι' ο πατέρας σου τί δουλειά έκανε;

— Ήταν όργανοποιός.

— Και τώρα τί θά κάνης;

Ο Γιάννης άναστένανε και τού ήλθε νά κλάψη. Κρατήθηκε όμως με κόπο και είπες:

— Άν θέλατε νά με πάρετε στο στρατό!

Ο τόνος του παιδιού ήταν τόσο ειλικρινής, τόσο ίκετευτικός, ώστε ο άξιωματικός συγκινήθηκε.

— Τελος πάντων, είπες σά νά μιλούσε μονάχος του κι' άλλα παιδιά δώδεκα χρονών έγιναν στρατιώτες.

Έπειτα, δυνατώτερα, έπρόσθεσε:

— Νά σου πώ... μά θέλω νά μου πής την αλήθεια... Πραγματικώς, είσαι όλομύναχος στόν κόσμο;

— Σ'άς όρκίζομαι!

— Και θέλεις νά σέ πάρω μαζί μου;

— Ναι.

Χωρίς νά πη άλλο τίποτα, ο άξιωματικός πλησίασε στο τραπέζι, πήρε μία πένα, έγραψε λίγα λόγια 'ς ένα χαρτί και φώναξε το Γιάννη.

— Πολίτα Φωδέλ, είπες 'ς έναν από τους στρατολόγους' γράψε αυτό το παιδί.

Το παίρνω μαζί μου. Κατάταξέ το στο σύνταγμα μου... είναι το έννατο... σχηματίζεται όλοένα στους Έλαχίστους.

Ο υπάλληλος χαμογέλασε, αλλά δέν έδίστασε πολύ.

— Πώς όνομάζεσαι, μικρέ; ρώτησε το Γιάννη.

Κατακόκκινος από τη χαρά του, αυτός άποκρίθηκε μονορούφι:

— Γιάννης Καρδινιάν, δώδεκα χρονών, μάθητευόμενος όργανοποιός, γεννήθηκα στις Βερσαλλίες, όρφανός.

Ο υπάλληλος έπρόσθεσε: «Προστατευόμενος τού πολίτου συνταγματάρχου Βερναρδιέ».

Μετά τη Γαλλική Έπανάσταση, καθώς ξέρετε, αντί κύριοι, έλεγαν πολίτες).

— Τώρα βάλε έδω ένα σκαυρό, είπες στο παιδί.

Ο Γιάννης είχε άρπάξει κηόλα την πένα.

— Μά ξέρω γράμματα! άποκρίθηκε μ' εύλογη περηφάνεια.

Κι' έγραψε τόνονά του Βαρρετά.

— Πολύ ωραία! έκαμε ο συνταγματάρχης.

Και δίνοντας στο Γιάννη το χαρτί που είχε γράψει προτύτερα, τόν ρώτησε:

— Ξέρεις πού είναι το Όπλοστάσιο;

— Ξέρω καλά το Παρίσι...

— Ωραία! Θά π'ες 'σια στόν στρατών των Έλαχίστων, θά ζητήσης εκεί τόν άρχιτυμπανιστή Μπέλ-Ρόζ, τόν επίλεγομένο Μάρκελλο, και θά τού δώσης αυτό το χαρτί.

— Μάλιστα, συνταγματάρχα.

— Αυτό γιά την ώρα. Σέ λίγο θά σέ ξαναϊδώ.

Κι' ο άξιωματικός έπιασε τόν Γιάννη, τόν φίλησε στα δυο μάγουλα και, έπειδή ή σκάλα ήταν άκόμα πιασμένη, τόν σήκωσε σάν πούπουλο, τόν πέρασε πάνω από την εξέδρα και, άποτεινόμενος 'ς έναν άνωθρωπο, που βρισκόταν από κάτω του, φώναξε:

— Πολίτα, πιάσε μου αυτό το μικρό στρατιώτη!

Υστερ' από λίγες στιγμές, ο Γιάννης Καρδινιάν, καμαρωτός, περήφανος, έσχιζε το πλήθος και με άνέκφραστη χαρά έτρεχε προς το στρατόνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Σ ό δρόμο τής Δόξας

Άπό τη Γρέδη ως τ' Όπλοστάσιο, ή άπόσταση δέν είναι μεγάλη, και μάλιστα όταν τρέχης κανείς σάν τόν Γιάννη.

Διακριώς συλλογίζταν: «Είμαι στρατιώτης... Μ' έπήρε ο συνταγματάρχης Βερναρδιέ... Τί ευτυχία!»

Και δέν έδλεπε μπροστά του παρά στρατιωτικές στολές, πολεμικά όπλα, κανόνια... Πετούσε από τη χαρά του... Όταν έφθασε όμως κοντά στο Σαιν-Λουί, σταμάτησε λαχανιασμένος και καταδρωμένος...

ΑΠΟ ΤΗ ΦΤΩΧΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΑΧΤΙ ΜΟΥ

Στη Μάνα μου

Τη στιγμή εκείνη ο νούς του γύρισε πίσω, στο μακαλίκι του κύρ-Νικόλα.

«Άς με περιμένει άπόψε!» ψιθύρισε.

Κι' αυτό τόν άνησύχησε λιγάκι. Γιατί όσο κι' αν σιχαινόταν το μακαλίκι και προπάντων ταλειματοκέρια, κατά βάθος όμως άγαπούσε το γέρο που τόν είχε περιμαζέψει, και προπάντων τη γρηά κυρά-Νικόλαινα, που συχνά τόν κανάκευε και κάπου-κάπου μάλιστα τόν φιλούσε. Κι' ήταν μεγάλο πρόημα γιά τόν γέρο παιδί αυτά τα χόδια...

Μά έπειτα συλλογίστηκε:

«Τώρα πάει πιά, είμαι στρατιώτης! Ο συνταγματάρχης μου μού είπες νά πάω στο στρατόνα... Πρέπει νά πάω... Κι' εκεί θά παρακαλέσω νά είδοποιήσουν τόν Σανσονώ».

Ήσυχώτερος, ο Γιάννης εξακολούθησε το δρόμο του, και π'έλιγα, με μία ιδιαίτερη συγκίνηση, άντίκρισε τόν στρατόνα των Έλαχίστων με τους άψηλούς του τοίχους.

Σταμάτησε λίγο, σχεδόν φοβισμένος, κι' έπειτα, με μικρά βηματάκια, πλησίασε την καγγελοπόρτα.

Ένας στρατιώτης ήλικιωμένος, ισχνός σάν καρρί, ξερός σ'ά ρέγχα, με το τούφεκι στο μπράτσο, βημάτιζε μπροστά 'ς ένα φυλακείο και το παιδί έθαύμασε το άρειμάνιο ύψος του.

Μ' άξαφνα ο φρουρός έσταμάτησε. Ένας ουσάρης, με κόκκινο έπινώτιο και με πράσινο πανταλόνι, έρχόταν με μεγάλο καλπαρό. Έφθασε, κράτη 'ς λίγο τ'άλογό του, ρώτησε κάτι το φρουρό, μπήκε με βήμα στην αλή του στρατόνα και διευθύνθηκε προς ένα κτίριο που τού είχε δείξει ο στρατιώτης.

Ο Γιάννης Καρδινιάν έκαμε νά κολουθήσει τόν ουσάρη.

Μά ο στρατιώτης κατέβασε το τούφεκι του και τού έφραξε το δρόμο.

(Έπειτα συνέχισε) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατά το Γαλλικό του λοχαγού Danrit]

Ο ΥΠΝΑΡΑΣ

Το πρωί, μ' όλο το κρύο, τη βροχή, την παγωνιά, ξεκινάν για το σχολείο τα παιδιά στη γειτονιά.

Με τη σάκκα τους στόν ώμο κορμασμένη ταχτικά, μέσ' στόν έρημο το δρόμο περπατούν βιαστικά.

Μά κοιμάται άκόμα ο Γιάννης κι' ή μαμά του τόν ξυπνά:

— Έ! μά σύ το παρακάνεις,

Εύπνα κι' ή ώρα σου περνά!...

Τέλος θά το κατορθώση ο ύπναρας νά σηκοδη κι' όλα θά τ' άναστατώση όσο πού νά έτοιμασθή.

Στο σχολείο του γιά νά τρέξη... Μά, — όπως γίνεται συχνά, — άφου ή βέροα τού τις βρέξη, τότε πιά έντελώς ξυπνά!

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

μια χοντρή και προστυχη βροσία, πούχα μάθει στα Γιαννιώτικα σοκάκια, όταν πού-λούσα κουλουράκια.

Πήγα στο μαγαζί, όπου δουλεύει ο Βαγγος και μού είπαν, ότι είχε πάει στην Πρέβεζα και θά γύριζε σέ μία βδομάδα. Δέ με ρώτησαν τίποτ' άλλο. Ούτε τί τόν θέλεις, ούτε τί γίνεται, ούτε πώς κι' έτσι.

Βγήκα στο δρόμο κι' έννοιωσα την έρημια μου μέσα στην πολιτεία κι' άναμεσα στους τόσους ανθρώπους που περνούσαν βιαστικοί. Τι κι' αν το φαμάκι πλημμύριζε σην καρδιά μου; Τι κι' αν το παράπονο κι' ή αγαναχτισση φούσκωναν το στήθος μου;

Πού νά πάω; Στη μάνα μου φτερούγισε ο νούς μου. Δίχως δουλειά, δίχως σπίτι, δίχως μητέρα νά μου σφουγγίση τ'ά δάκρυα. Έρρημος.

Έκανε κρύο και τυλίχτηκα με την κουβέρτα μου. Υποθέτω, θάχε βασιλέψει ο ήλιος. Έστρίγγα στο κορμί μου την κουβέρτα νά ζεσταθώ, μ' αυτή, παλιά και τριμμένη, τί ζέστα νά βαστούσε; Οι άκρες της άνέμιζαν κι' ο αέρας με χτύπαε κατάμουτρα. Τα παπούτσια μου ήταν τρύπηκ και τ'ά δάχτυλά μου πατούσαν στο καλδερύμι και πάγωναν. Γενάρης μήνας, τί περιμένεις; Πώς πονούσαν! Βελόνια, λές και με τρυπούσαν στα νυχοπόδαρά μου. Τ'ά χτυπούσα κάτω μ' όλη μου τη δύναμη και δέν καταλάβαινα τόν πόνο από το χτύπο.

Όλο το κρύο μέσ' στην καρδιά μου. Στο σπίτι ή μάνα μου θά έχη κουβαλήσει τόσα ξύλα! Και κανένας στο τζάκι! Μέχρι το πρωί και καθόλου δέν κρώνουν, ή μάνα μου, ή Δένη κι' ο Κωστούλας.

Γιά μένα μήν άνησυχήτε. Είμαι καλά». Προχτές τούς έγραψα. Πού νά ξερανα τ'ά βάσανά μου; Τι τραδώνε στα παιδιά στην ξενιτιά! Νά ήταν τρόπος νά μήν ξενητεφούντα τ'ά φτωχόπαιδα! Άνάθεμα την ώρα!...

Καρμια φορά κατάλαβα πώς ήμουν έξω από τα Γιάννινα, στα πλατάνια των Άρμελοκήπων. Είχα πάρει το δρόμο γιά το χωριό μου. Γιά το σπίτι μου, τραδούσα. Νύχτωνε. Τι νύχτωνε; Είχε νυχτώσει.

Ο κάμπος ο γιαννιώτικος άχολογούσε. Άγρια άνάβραζε ή λίμνη. Κι' ο άγέρας πάλευε με τα πλατάνια τ'ά θεόρατα. Βαθεία, πέρα άπ' τη Νεμέρτσικα την ψηλή, τη χιονισμένη, τ' άγριο βουνό, σύγνεφα κινούσαν μαύρα, διάβαιναν πάνω από το χωριό μου, έρχονταν κατεπάνω μου, διάβαιναν άπάνω μου, άπάνω από τα Γιάννινα, και τραδούσαν κατά τόν Πίντο. Διάβαιναν, διάβαιναν και τελειωμό δέν είχαν.

Το φεγγάρι, μία πρέβελνε και μία το κρύβανε τ'ά σύγνεφα τ'ά μαύρα. Ένα σύγνεφο, νά πούμε, έμοιαζε με μαύρη καβαλαρία, κινημένη γιά τόν πόλεμο. Άλλού λές και κάστρο άγερδολα-

μνε, κάστρο μαύρο σαν τὸ Χάρο. Κι' ὁ ἀγέρας τὸσπρωγνε ψηλά κι' αὐτὸ ἀρμένιζε κι' ἀρμένιζε, καὶ στ' ἀρμένισμά του ξεκοβότανε ἕνα κομμάτι ἐδῶ, ἄλλο πέρα, — λές καὶ ἀθώρητοι ἀνδρεῖοι πολεμιστάδες τὸ γυρεμοσφιάζανε, — καὶ νά! δαιμόνους ἐδέλεπε!

Καὶ πίσω κάστρο μαύρο, καὶ πέρα καβαλλάρηδες, γοργοκίνητοι, στὸ φύσημα τ' ἀγέρα, κοντὰ διαβόλοι κι' ὕστερα μαυρίλα καὶ πίσσα κόλασης. Κι' ὁ ἀγέρας φυσομάνας μὲς στὰ πλατάνια. Καὶ μὲς στὰ φυσομανητά του, μὲς τὴν ἄνθηκα πῶς μούφερνε φοβέρες πέρ' ἀπὸ τὰ βουνα τοῦ τόπου μου. Θυμήθηκα τ' ἀγρία φαράγγια τους, ἐπὶ τῇ νύχτα οὐρλιάζον ἄνθρωποι. Νέχρα ὀνυχὴ φωνὴ νὰ φώναζε τῆς μάνας μου, γιὰ νὰ ῥθῃ νὰ μὲ πάρῃ!

Μὲς στὸ μαύρο τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι, μακριὰ στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ μου, — ἤντην βολετὸ νὰ τ' ἀγναντέψω, — κάποιος φῶς θάβλεπα. Θ' ἀκολούθουσε τὰ στεφογορισμάτα τῶν δρόμων τοῦ χωριοῦ, θάβγαίνε ὅξω ἀπὸ τὸ χωριό, θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὸ λόγγο τὸν πυκνὸ, τὸ χιονισμένο, — σκέπη καὶ βοήθεια ὁ Θεὸς κι' ἡ Παναγιά! — θάβαινε τὸ δρόμο γιὰ τὰ Γιάννινα, θάβρονταν πρὸς ἐμένα: Ἡ μηχανοῦλα μου μὲ τὸ φανάρι ἀναμμένο!

Καὶ τὰ θολὰ ποτάμια, θολὰ καὶ κατεδασμένα τὸν χειμῶνα, πὺ τῇ νύχτα ἀχοῦνε φοβερώτερα, μὲς θύμιζε ὁ ἀγέρας ὁ ὀργισμένος καὶ τρώμεξς ἡ ψυχὴ μου.

(Ἐπεται τὸ τέλος) **ΑΘ. Χ. ΠΑΠΑΧΑΡΙΣΗΣ**

ΑΘΗΝΑ· ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ

*Αγαπητοί μου,

ΝΑΣ—δὺς φίλοι μας, ὅταν ἀναγγέληθηκε ὁ «Μικρὸς Ἐθελοντής», παραπονέθηκαν γιὰ τὸ εἶδος τοῦ νέου μας μυθιστορήματος.

Στρατιωτικό, εἶπαν, πολεμικό, μετωπικό, βάρβαρο. Ὑστερ' ἀπὸ τὸ μεγάλο πόλεμο, πὺ γέμισε τὴ γῆ ἀπὸ φρίκη, πὺ εὐχρηστο θάταν ἕνα μυθιστορηματικὸ, εἰρηνικό. Ἐπειτα, γιὰ τὰ παιδιά νὰ σπρωχθῶνται στὸ στρατιωτικό, ἀφοῦ στὸ μέλλον οἱ πόλεμοι θὰ καταργηθοῦν καὶ στρατοὶ δὲν θὰ ὑπάρχουν!

Αὐτὲς ἦταν οἱ ἀντιρρήσεις. Κι' ἡ «Διάπλασις» ἀποκρίθηκε πῶς ἔσ' ὅλο τὸν κόσμον σήμερον, τὰ περιθώρια τῶν παιδιῶν καὶ τῶν μεγάλων, εἶναι γέμματα ἀπὸ πολεμικὰ μυθιστορήματα καὶ διηγήματα, — εὐχρηστο, καλλίτερα, παλιά, — πὺ θὰ πῇ

πῶς δὲν εἶναι καθόλου δυσάρεστο νὰ διδάσκει κανεὶς γιὰ πολέμους, γιὰ μάχες, γιὰ στρατούς, τὴν ἐπαύριον ἐνὸς παγκοσμίου πολέμου. Ἀλλοιῶτα, τὰ περιθώρια δὲν θὰ δημοσίευαν τέτοια, οὔτε θὰ τὰ θεωροῦσαν ἐπὶ κ. α. ρ. α. Ἐπειτα, πῶς μὲς λές πῶς οἱ πόλεμοι, στὸ μέλλον θὰ καταργηθοῦν, ὥστε νὰ μὴ χρειάζονται στρατοὶ καὶ στρατιωτικοί; Ἀδύνατον, κι' ἂν εἶναι πραγματικῶς νὰ γίνῃ, δὲν θὰ γίνῃ βέβαια οὔτε αὔριο, οὔτε μεθαύριο. Θὰ περάσουν χρόνια πολλά, αἰῶνες. Στὸ ἀναμεταξύ οἱ ἄνθρωποι θὰ ζοῦμε ὅπως ζοῦσαμε: μὲ πόλεμο, πὺ θὰ ἐκασφαλίσῃ μὴ σύντομη εἰρήνη, μὲ εἰρήνη, πὺ θὰ προστοιμάξῃ ἕνα πόλεμο.

Ἀλλὰ ἐστὼ ἂς υποθέσουμε ὅτι ἀπὸ αὔριο ὁ πόλεμος καταργεῖται. Δὺ πράγματα ὁμοῦ δὲν θὰ καταργηθοῦν ποτέ: ἡ ἀνδρεία κι' ἡ δειλία. Καὶ ποτέ, ποτέ δὲν θὰ πάψῃ τὸ ἕνα νὰ εἶναι ὠραῖο καὶ τὸ ἄλλο ἄσχημο. Πάντα θὰ ὑπάρχουν στὸν κόσμον ἄνθρωποι ἀνδρεῖοι κι' ἄνθρωποι δειλοί. Καὶ θὰ θαυμάζουμε τοὺς πρώτους καὶ θὰ ποτρωπιάζομαστε τοὺς δεύτερους. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ πάψουμε ποτέ καὶ νὰ διαδίδουμε μὴ εὐχαρίστηση τὰ πολεμικὰ διηγήματα ὅλων τῶν ἐθνῶν κι' ὅλων τῶν ἐποχῶν, καὶ νὰ συγκινούμεστε μὲ τὰ κατορθώματα καὶ μὲ τὴν περιπέτειαν τῶν ἡρώων, πὺ δὲν ξέρουν τὸ φόβο ἢ πὺ τὸν παραμερίζουν ὅταν πρόκειται νὰ κάμουν τὸ χρέος τους. Κι' ὑπάρχουν στὴ ζωὴ περιστάσεις, πὺ τὸ χρέος ἐνὸς ἀνθρώπου, — χρέος πρὸς τοὺς δικούς του, τοὺς ἀδελφούς του, τὴν πατρίδα, — εἶναι νὰ πολεμήσῃ μὴ ὅλη τοῦ τῇ γενναϊότητα, νὰ ψυχρῶσῃ δηλαδὴ ὅλους τοὺς κινδύνους!

Καὶ δὲν εἶναι μόνο στὸν πόλεμο, τὸν καθυπὸ πόλεμο, πὺ παρουσιάζεται ὁ ἔχθρος. Κι' ἡ ζωὴ εἶναι πόλεμος καὶ στὴ ζωὴ παρουσιάζονται τέτοιες περιστάσεις, πὺ ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ψυχρῶσῃ κινδύνους, νὰ φανῇ γενναῖος, νὰ ἐκτελέσῃ ἕνα δύσκολο καθήκον, νὰ νικήσῃ. Καὶ ἔσ' αὐτὲς ἐπίσης τὴν περιστάσεις ἡ ἀνδρεία εἶναι ἀναγκαῖα, ὠραία, συγκινητικὴ, θαυμαστή. Ἐτσι, ὅταν διαβάζῃ κανεὶς ἕνα πολεμικὸ μυθιστορημα, — καθυπὸ πολεμικὸ ὅσον τὸ «Μικρὸ Ἐθελοντή», — ἔχει μπροστά του μὴ δυνάτη, μὴ ἐντονὴ εἰκόνα τῆς ζωῆς, πὺ δὲν εἶναι παρὰ πόλεμος. Κι' ἐνδιαφέρεται, καὶ συγκινεῖται, κι' ἐνθουσιάζεται μπροστὰ στοὺς ἡρωισμούς, πὺ δὲν πύουν βέβαια νὰ εἶναι ὠραῖος ἀνθρώπινος πράξεις, ἐπειδὴ γίνονται ἔσ' ἕνα πόλεμο, πὺ μὴ μπορεῖ νὰ μὴ εἶναι κι' ὠραῖος. Ὁ ἄνθρωπος, εἴτε στὸν πόλεμον τῆς ζωῆς, εἴτε στὸν ἀληθινὸ πόλεμον, πάντα εἶναι ἄνθρωπος. Κι' αὐτὸς προπάντων μὲς ἐνδιαφέρει. Δηλαδὴ ἡ ψυχὴ του. Καὶ δὲν μπορούμε παρὰ νὰ θαυμάζουμε μὴ ψυχὴ ἀνδρεία, ἀρετὴ, ἡρωϊκὴ.

Ὁ Γιάννης Καρδινάκ, ὁ ἥρωας τοῦ νέου μας μυθιστορήματος, εἶναι ὁ ἄνθρω-

πος αὐτός. Ἡ ἱστορία του, γραμμένη τόσο ὁμορφα ἀπὸ ἕνα στρατιωτικὸ συγγραφέα, θάξῃ καλὴ ἐπίδραση στὴν ψυχὴ τῶν νεαρῶν ἀνγνωστών. Μπορεῖ νὰ μὴ τοὺς κάμῃ στρατιώτες, ἐθελοντές, πολεμιστὲς καθυπὸ θὰ τοὺς κάμῃ ὁμοῦ πὺ γενναίους, πὺ ἀφοβούς, πὺ ἡρωϊκοὺς στὴ ζωὴ. Κι' ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι! Δὲν ὑπάρχει χειρότερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴ δειλία, τὴν ἀνδρεία, κι' ὅτι συντελεῖ νὰ τὴν παραμερίξῃ κανένας, νὰ τὴν βγάξῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴ του, εἶναι καλὸ, πολὺ καλὸ. Καὶ γι' αὐτὸ ἀνέκαθεν, τὰ πολεμικὰ διηγήματα, ὅπου λάμπει ἡ ἀνθρώπινη ἀνδρεία, θεωρήθηκαν παιδαγωγικά, μορφωτικὰ ἀναγνώσματα, κι' ὅλες οἱ παιδικὲς βιβλιοθήκες τοῦ κόσμου τὰ ἔχουν στὴν καλύτερη θέση.

Ἄν δὲν ἦταν αὐτὸ, οὔτε ἡ «Διάπλασις» δὲν θὰ διάλεγε βέβαια ἕνα πολεμικὸ μυθιστορημα, γιὰ μόνο τὸ λόγο πῶς θὰ ἦταν ἐπὶ κ. α. ρ. α. — κι' εἶπαμε ὅτι ἐπὶ κ. α. ρ. α. θεωροῦνται αὐτὰ σήμερον παντοῦ, — καὶ θὰ διαδίδονταν μὴ εὐχαρίστηση. Τὸ μυθιστορημα πὺ εἶναι γιὰ παιδιά, γιὰ νέους, δὲν ἀρκεῖ νὰ τέρπῃ. Πρέπει καὶ νὰ ὠρελῇ, νὰ φέρῃ κάτι στὴν ψυχὴ. Πρέπει νὰ μορφώῃ, νὰ καλυτερεύῃ τὸ χαρακτήρα. Πρέπει νὰ δίνῃ καλὰ μαθήματα γιὰ τὴν ζωὴ. Πρέπει νὰ ἐμπνέῃ εὐγενῆ αἰσθήματα. Πρέπει νὰ κάμῃ τὸν ἀναγνώστη καλλύτερον ἀπ' ὅτι ἦταν πρὶν. Ἐ, ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔχει ὁ «Μικρὸς Ἐθελοντής». Καὶ γι' αὐτὸ ἡ «Διάπλασις» σὰς εἶπε γενικά, πῶς δὲν εἶναι μόνο πολεμικὸ, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπινο.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

Ἦθελε νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἡ Νέα-Ἐλβετία ἦταν νησί ἀπομονωμένο στὸ μέρος, ἐκεῖνο τοῦ Ἰνδιχοῦ Ὁλεανῶ καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν σπουδαιότητα τῆς νέας ἀποικίας, πὺ θὰ ἀποκοτοῦσε σὲ λίγο ἡ Μεγάλῃ Βρετανία. Κι' ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀναγνώριση, ἡ κορβέττα, μὲ οὐριό ἀνεμο, ἀπομακρύνθηκε.

Τὴν πρώτην ἐβδομάδα, τὸ ταξίδι πῆγε καλὰ. Ἐπιβάτες κι' ἐπιβάτριες τοῦ Ἐιφία ἦσαν κατευχαρισμένοι. Τόσο ἀπὸ τὴν ἀμφοσφαιρικὴν κατάστασιν, ὅσο κι' ἀπὸ τὴν περιποίησιν πὺ τοὺς ἔκαναν ὁ κυβερνήτης κι' οἱ ἀξιωματικοὶ του. Ὅταν μαζεύονταν ὅλοι στὸ τραπέζι, μιλοῦσαν τὸ περισσότερο γιὰ τὰ θαυμάσια τῆς Νέας-Ἐλβετίας. Ἐ, ἔσ' ἕνα χρόνον θὰ τὴν ἐξανάβλεπαν...

Ὁ Φρίτς κι' ἡ Τζέννυ μιλοῦσαν καθυμέρα γιὰ τὸν συνταγματάρχην Μόντροζ καὶ γιὰ τὴν μεγάλην χαρὰ πὺ θὰ αἰσθανόταν, ὅταν θὰ ἐσπύγε στὴν ἀγκυλιὰ του τὴν κόρη ἐκεῖνη, πὺ δὲν ἐλπίζε πιά νὰ ξαναῖδῃ... Μὰ καὶ μὲ τὴν καμάρι, μὲ τὴν αἰσθη-

μα, ζωηρότερον ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, ἡ Τζέννυ θὰ τοῦ παρουσιάσει τότε ἐκεῖνον πὺ τὴν ἔχει σώσει, καὶ θὰ τοῦ ζητοῦσε νὰ εὐλογήσῃ τὴν ἐννοή τους!

Ὅσο γιὰ τὸν Φραγκίσκο καὶ τὴν μικροῦλα Ντόλλ Οὐόλστον, μὲ μεγάλη τους λύπη αὐτοὶ θὰ χωρίζονταν τώρα στὸ Καπτάουν καὶ μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία θὰ περίμεναν νὰ περάσῃ ἕνας χρόνος γιὰ νὰ ξανα-ταμωθοῦν!

Μόλις ὁ Ἐιφίας πέρασε τὸν Τροπικό, — ἐκεῖ κοντὰ στὴ νῆσον Φράνς, — βρῆκε ἀνέμους λιγώτερον εὐνοϊκοὺς. Ἐτσι δὲν μπόρεσε νὰ φθάσῃ στὸ Καπτάουν παρὰ στίς 17 τοῦ Δεκεμβρίου, δὺς σχεδὸν μῆνες μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἀπὸ τὴ Νέα-Ἐλβετία.

Ἡ κορβέττα, πὺ ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ ἐκεῖ ὀκτὼ μέρες, μπῆκε κι' ἀγκυροβόλησε στὸ λιμάνι.

Ἀπὸ τοὺς πρώτους πὺ ἀνέβηκαν στὸ πλοῖο, ἦσαν ὁ Τζέιμς Οὐόλστον. Ἦξερε πῶς ὁ πατέρας του, ἡ μητέρα του κι' οἱ δὺς ἀδελφές του, φεύγοντας ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, εἶχαν ἐπιβιβασθῇ στὸν Ἐιφία. Τὴν ἀποροχέτευση ὁμοῦ, ὅταν εἶδε πῶς δὲν εἶχε νὰ δεχθῇ παρὰ μόνο τὴν μικρὴν ἀδελφήν του. Ἡ Ντόλλ τοῦ παρουσίασε τότε τὸν Φρίτς καὶ τὸν Φραγκίσκο Ζερμάττ, καθὼς καὶ τὴν Τζέννυ Μόντροζ. Καὶ τότε ὁ Φρίτς τοῦ εἶπε:

— Ὁ πατέρας σας, ἡ μητέρα σας κι' ἡ ἀδελφή σας Ἄννα μένουν τώρα στὴ Νέα-Ἐλβετία, ὅπου ἄγνωστο νησί, ὅπου ῥίχτηκε ἡ οἰκογενεὶά μας πρὸ δώδεκα ἐτῶν, μετὰ τὸ ναυάγιο τοῦ Λάνδλορδ. Ἀποφάσισαν νὰ μείνουν ἐκεῖ καὶ σὰς περιμένουν. Γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ὁ Ἐιφίας θὰ σὰς πάρῃ, μὲ τὴν γυναῖκά σας καὶ μὲ τὸ παιδί σας, νὰ σὰς πᾶν στὸ νησί μας, ἂν θελετε νὰ ῥθετε μαζί μας...

— Καὶ πότε θὰ γυρίσῃ ἐδῶ ἡ κορβέττα; ρώτησε ὁ Τζέιμς.

— Σὲ ὀκτὼ ἢ ἐννιά μῆνες, ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς κι' ὕστερ' ὅταν πᾶν στὴ Νέα-Ἐλβετία, ὅπου θὰ στήσῃ τὴν ἀγγλικὴ σημαία. Ὁ ἀδελφός μου Φραγκίσκος κι' ἐγὼ ἐπωφεληθήκαμε τὴν εὐκαιρία, γιὰ νὰ πᾶμε στὸ Λονδὶνον μὲ τὴν κόρη τοῦ συνταγματάρχην Μόντροζ, πὺ θὰ θελήσῃ, ἐλπίζουμε, νὰ γυρίσῃ κι' αὐτὸς μαζί της καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ στὴ δευτέρῃ πατρίδα μας.

— Κι' ἡ δικὴ μας ἐπιθυμία, καθὼς καὶ τῶν γονέων μας, ἐπρόσθεσε ἡ Ντόλλ Οὐόλστον, εἶναι νὰ ἐγκατασταθῇ καὶ σὺ οἰκογενειακῶς στὴ Νέα-Ἐλβετία.

— Μὰ πῶς τοῦ λοιπόν, Ντόλλ, εἶπε ὁ Φραγκίσκος, πῶς τὸ νησί μας εἶναι τώρα ἔτοιμο ἀπ' ὅσα φάνηκαν ποτὲ στὴν ἐπιφάνεια τῶν θαλασσῶν!...

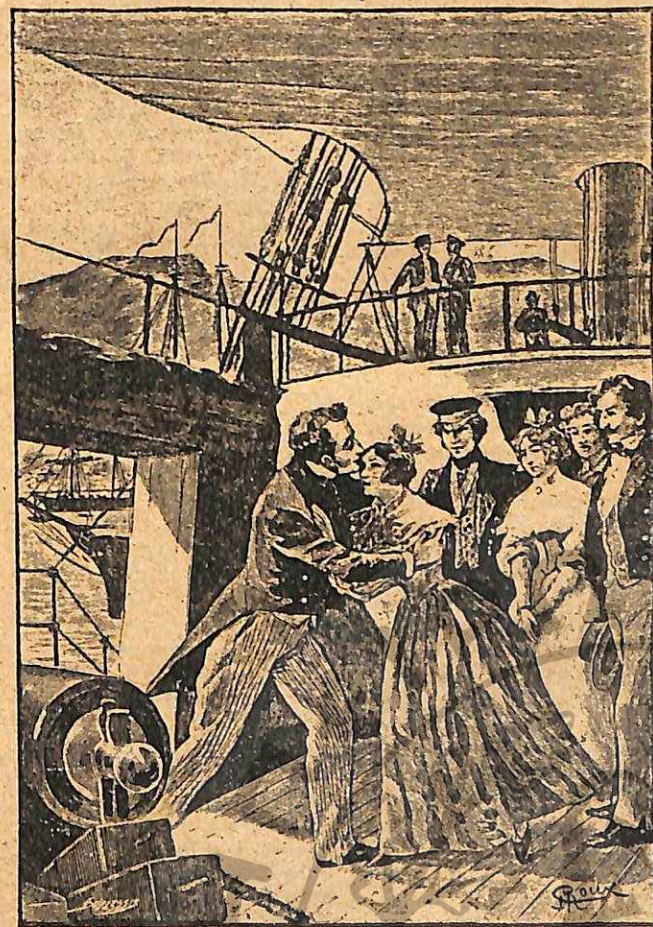
— Ὁ Τζέιμς θὰ τὸμολογήσῃ ὁ ἴδιος μόλις τὸ ἰδῇ, ἀποκρίθηκε ἡ Ντόλλ. Ἀμα πατήρ κανεὶς μὴ φορὰ στὴ Νέα-Ἐλβετία, ἄμα κατοικήσῃ στὸ Φελσεναγκ...

— Κι' ἄμα σκαρφαλώσῃ στὸ Φάλκενχορστ, εἶπε ἡ Τζέννυ γελῶντας.

— Ναί, ἐξακολούθησε ἡ Ντόλλ, τότε δὲν θέλει νὰ ξαναφύγῃ ἢ ἂν φύγῃ καὶ καμὴνιά φορὰ, δὲν βλέπει τὴν ὥρα νὰ γυρίσῃ.

— Ἀκούτε, κύριε Τζέιμς; εἶπε ὁ Φρίτς.

— Ἀκούω, κύριε Ζερμάττ. Νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ νησί σας, νὰνοῖξω τίς πρώτες ἐμπορικὲς σχέσεις μὲ τὴν Μεγάλῃ Βρετανία, εἶναι μὴ πρόταξιν πὺ μὲ τραβᾷ πολὺ... Ὅλ' ἐλπίσω μὲ τὴν γυναῖκά μου καὶ, ἂν θέλῃ κι' αὐτὴ, θὰ κανονίσουμε τίς ὑπο-

«Ἀπὸ τοὺς πρώτους πὺ ἀνέβηκαν στὸ πλοῖο, ἦσαν ὁ Τζέιμς Οὐόλστον...» (Σελ. 13, στ. α.)

θέσεις μας καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐτοιμοὶ νὰ ἐπιβιβασθοῦμε στὸν Ἐιφία ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Καπτάουν. Ἡ Σουζάνα, εἶμαι βέβαιος, θὰ θελήσῃ.

— Ὅτι, θελῇ ὁ ἄνθρωπος, ἐπρόσθεσε ἡ κυρία Οὐόλστον. Ὁ Τζέιμς ἔχει πῶς δὲν ἐναντιώνουμαι ποτὲ σὰς ἐλπίσιν του.

Ὁ Φρίτς κι' ὁ Φραγκίσκος ἐσπύζαν ἐγκράδια τὸ χέρι τοῦ Τζέιμς Οὐόλστον κι' ἡ Ντόλλ ἐρίλῃσε τὴν Σουζάνα, πὺ κι' ἡ Τζέννυ Μόντροζ τῆς ἔκανε ἕνα σφιγρὸ κομπλιμέντο καὶ χάδι.

— Ὅσο θὰ μείνῃ ἐδῶ ὁ Ἐιφίας, εἶπε τότε ὁ Τζέιμς, ἐλπίζουμε ὅτι ἡ μὴ Τζέννυ

Μόντροζ, ὁ Φρίτς κι' ὁ Φραγκίσκος θὰ δεχθοῦν νὰ τοὺς φιλοξενήσουμε στὸ σπίτι. Ἐτσι θὰ συνδεθοῦμε καλλίτερα κι' ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ θὰ μιλοῦμε γιὰ τὴ Νέα-Ἐλβετία.

Οἱ ἐπιβάτες τοῦ Ἐιφία δέχθηκαν τὴν καλὴ αὐτὴ πρόκλησιν μὲ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμό πὺ τοὺς τὴν ἔκαμαν.

Ὑστερ' ἀπὸ μὴ ὥρα, ἦσαν ὅλοι στὸ σπίτι τοῦ Τζέιμς Οὐόλστον. Σ' ἕνα δωμάτιο ἐγκαταστάθηκαν ὁ Φρίτς κι' ὁ Φραγκίσκος, κι' ἡ Ντόλλ μοιράσθηκε τὸ δικό της μὲ τὴν Τζέννυ.

Ἡ κυρία Σουζάνα Οὐόλστον ἦταν νὰ ὡς ἐκκοιπῆται χρόνων, γλυκειά, καλὴ, ἐξυπνὴ κι' ὁλόφωχα ἀφωτισμένη στὸν ἄντρα της. Αὐτὸς πάλι, εἰκοσιεπτὰ χρόνων,

σοβαρὸς καὶ δραστήριος, θυμίζε πολὺ τὸν πατέρα του, πὺ τοῦ ἐμοιάζε καὶ στὸ πρόσωπο. Τὸ ἀντράκινο εἶχ' ἕν' ἀγοράκι πέντε χρόνων, τὸ Μπόμπι, πὺ ἦταν ἡ λατρεῖά του.

Ἡ κυρία Οὐόλστον, ἀγγλικῆς καταγωγῆς, ἀνῆκε σὲ μὴ ἐμπορικὴ οἰκογενεὶα, ἐγκαταστημένη ἀπὸ χρόνια στὴν ἀποικία. Ὁρανή, δὲν εἶχε πιά κανένα συγγενῇ, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀνδρός της.

Ὁ ἐμπορικὸς οἶκος Οὐόλστον, πὺ εἶχε ἰδρυθῇ στὸ Καπτάουν ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, πῆγαινε πολὺ καλὰ. Ἀγγλὸς μεθοδικὸς, πρακτικώτατος, ὁ Τζέιμς θὰ εὐδοκίμοιτο στὴν πρωτεύουσα τῆς ἀποικίας ἐκεῖνης, πὺ εἶχε γίνῃ ἀγγλικὴ τὸ 1805, ἐκατόν ἐξηντατέσσαρα χρόνια ἀφοῦ ἀνακαλύφθηκε ἀπὸ Ὀλλανδοὺς.

Ἀπὸ τίς 17 ὡς τίς 27 τοῦ Δεκεμβρίου, πὺ ἔμεινε ὁ Ἐιφίας στὸ Ἀκρωτήρι, δὲν μιλοῦσαν παρὰ γιὰ τὴ Νέα-Ἐλβετία, γιὰ τὰ διάφορα πράγματα πὺ συνέβησαν ἐκεῖ καὶ προπάντων γιὰ τίς ἐργασίες καὶ τίς ἐγκαταστάσεις τῶν ἀποίκων. Ἐτσι ἔκαμαν τὸν Τζέιμς καὶ τὴν Σουζάνα νὰ ἐνδιαφεροῦν πολὺ, νὰ γρηπτοῦν ἀπὸ τὴν καλὴν ἀποικία καὶ νὰ συμπληρώσουν τὸ ὠραῖο ἔργο τῶν Ζερμάττ καὶ τῶν Οὐόλστον. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἀκούσθηκε μὲ μεγάλη χαρὰ ἀπὸ τίς δὺς οἰκογενεῖες.

Ὁ καιρὸς πέρασε χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν καὶ, ἀγαπημένοι πιά, χωρίσθηκαν μὲ ἀληθινὴ λύπη τὴν ἡμέραν πὺ ἦσαν ὀρισμένη γιὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἐιφία. Τὸ μόνο πὺ τοὺς πρηγοροῦσε, ἦταν ἡ ἰδέα πῶς ἀργότερα θὰ πῆγαιναν ὅλοι μαζί στὴ Νέα-Ἐλβετία. Ἡ Ντόλλ ὁμοῦ λυπήθηκε περισσότερο ἀπ' ὅλους πὺ ἐφευγε ὁ Φραγκίσκος κι' οὔτε ἡ ἰδέα ἐκεῖνη ἦταν ἱκανὴ νὰ τὴν πρηγορήσῃ.

Ὁ Ἐιφίας ἐξέκρινε στίς 27 τοῦ Δεκεμβρίου τὸ πρῶν, μὲ καιρὸ ἀρετὰ συννεφιασμένο. (Ἐπεται συνέχεια)

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

[Συνέχεια, ἴδε σελ. 6].

8.— Προσθήκαι, εἰς σταλείσας ἤδη λύσεις, δὲν ἀπλῆς κατόπιν ἐπιστολῆς, δὲν γίνονται δεκταί. Ἐάν δ' αὖτις εὐρῇ ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἄλλας λύσεις τοῦ ἰδίου φυλλαδίου, ἐκτὸς ἐκείνων ποὺ ἔσται- λεν, ἐπιθυμῇ δὲ νὰ προστεθοῦν καὶ αὐταί, ὀφείλει νὰ τὰς γράψῃ ἐπὶ τῆς ἐπὶ χάρτου τῶν Ἀσέων. Ἐάν δὲ αἱ προστεταὶ λύσεις εἶναι δύο ἢ περισσότερων φυλλαδίων, πρέπει πάλιν νὰ γραφοῦν εἰς δύο ἢ περισσότερα φύλλα χάρτου τῶν λύσεων.

9.— Αἱ ἐπὶ τοῦ ἰδιατέρου χάρτου τῶν λύσεων γραμμέναι λύσεις, ὅταν δὲν συνοδεύονται ὑπὸ ἐπιστολῆς, ἐπιτρέπεται νὰ στέλλωνται ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου, μὲ πεντάλεπτον γραμματόσημον. Ἐπιτρέπεται ἐπίσης νὰ σταλοῦν αἱ λύσεις, δύο ἢ περισσότερων φυλλαδίων διαμίας, δηλαδὴ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ φακέλλου, ἐάν ὁ λύτης εἶναι βέβαιος, ὅτι θὰ φθάσουν πρὶν παρελθῇ ἡ προθεσμία τοῦ ἀρχαιότερου φυλλαδίου.

10.— Τὰ βραβεῖα ἀπονέμονται ὡς ἑξῆς:

α') Εἰς τὴν *Μεγάλῃν Τάξιν*.—Οἱ ὅσοι ἔχουν ἀριθμὸν ὁρθῶν λύσεων ἀντιστοιχοῦντα τοῦλάχιστον τὸ *ὀκτὼ δέκατα* ($\frac{8}{10}$) τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῆς τριμηνίας—καὶ ὁρθαὶ λύσεις θεωροῦνται αἱ συμφωνοῦσαι καθολικῶς πρὸς τὰς ἐν τῇ Διαπλάσει δημοσιευμένας—διὰ τοῦτο ὅπου ἐφαρμόζονται πολλὰ λύσεις, ὁ λύτης εἰμπορεῖ νὰ τὰς σημειώσῃ ὅλας.—εἶναι ὑποψήφιοι διὰ τὸν πρῶτον Βραβεῖον καὶ ἐξ αὐτῶν βραβεύεται διὰ κλήρου εἷς. Οἱ λοιποὶ ἀναφέρονται ὡς *Ἰσοτίμοι*. (Ἰδε κατωτέρω Σημείωσιν).

β') Οἱ ἔχοντες ἀριθμὸν Ἀσέων ἕως τὰ *ἐπτὰ δέκατα* ($\frac{7}{10}$) τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ εἶναι ὅλοι ὑποψήφιοι διὰ Β' Βραβεῖον. Δύο ἐξ αὐτῶν βραβεύονται διὰ κλήρου, οἱ δὲ λοιποὶ ἀναφέρονται ὡς *Ἰσοτίμοι*. (Ἰδε κατωτέρω Σημείωσιν).

γ') Οἱ ἔχοντες ἀριθμὸν Ἀσέων ἕως τὰ *ἑξ δέκατα* ($\frac{6}{10}$) τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῆς τριμηνίας, εἶναι ὅλοι ὑποψήφιοι διὰ Γ' Βραβεῖον. Τρεῖς ἐξ αὐτῶν βραβεύονται διὰ κλήρου, οἱ δὲ λοιποὶ ἀναφέρονται ὡς *Ἰσοτίμοι*. (Ἰδε κατωτέρω Σημείωσιν).

Σημείωσις:

Οἱ *Ἰσοτίμοι* ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβεῖου νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα τῶν ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 10, διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ κλισιῆ, καὶ νὰ γράφωσιν, (ἐντὸς τριμηνίου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀποτελεσμάτων, διότι μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην παραγράφεται τὸ δικαίωμα), ἓνα μόνον, οἰονδήποτε θέλουν, τόνον «Διαπλάσις» τῶν ἐτῶν 1894—1920 (Β' Περίοδος) μὲ ἐκπτώσιν τριῶν (3) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβεῖου ν' ἀγοράσων ὁμοῖον τόμον μὲ ἐκπτώ-

σιν δύο (2) δραχμῶν καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἐκπτώσιν μίας (1) δραχμῆς. [Ἐννοεῖται ὅτι τοῦτο πρέπει νὰ γίνεταί χωριστὰ δι' ἕκαστον διαγωνισμὸν. Ὁ ἐλθὼν π. χ. ἰσοτίμος Α' Βραβεῖου εἰς δύο διαγωνισμοὺς δὲν δικαιούται νὰ ὁρῇ ἓνα τόμον μὲ ἐκπτώσιν (6) δρ., ἀλλὰ δύο τόνους μὲ ἐκπτώσιν τριῶν δρ. δι' ἕκαστον τόμον]. Διὰ τὰς ἀμοιβὰς τῶν διὰ κλήρου βραβευμένων, ἴδε Κεφ. 5' περὶ Βραβεῖων, (ἄρθρον 2, § α', β', γ').

δ')—Ἐπαιὼν λαμβάνουν ἐκ τῶν ἐπομένων οἱ ἔχοντες ὁρθὰς λύσεις ὅχι ὀλιγωτέρας τῶν δύο τρίτων ($\frac{2}{3}$) τῶν λύσεων, τὰς ὁποίας εὐρεν ὁ τελευταῖος τῶν λαβόντων τὸ Γ' Βραβεῖον.

ε') *Εὐφημον μνείαν* λαμβάνουν πάντες οἱ λοιποὶ διαγωνιζόμενοι. ζ') *Εἰς τὴν Μεσαίαν Τάξιν*.—Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ ὑποψήφιοι διὰ τὸ Α' Βραβ. ἰὸν ἀρκεῖ νὰ ἔχουν μόνον τὰ *ἑπτὰ δέκατα* ($\frac{7}{10}$) τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν λύσεων. Διὰ τὸ Β' Βραβεῖον μόνον τὰ *ἑξ δέκατα* ($\frac{6}{10}$) καὶ διὰ τὸ Γ' Βραβεῖον μόνον τὰ *πέντε δέκατα* ($\frac{5}{10}$).

ζ') *Εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν*.—Πάλιν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Ἄλλ' οἱ ὑποψήφιοι διὰ τὰ Α' ἀρκεῖ νὰ ἔχουν τὰ *πέντε δέκατα* ($\frac{5}{10}$) τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν λύσεων, διὰ τὸ Β' τὰ *τέσσερα δέκατα* ($\frac{4}{10}$) καὶ διὰ τὸ Γ' τὰ *τρία δέκατα* ($\frac{3}{10}$).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

1.— *Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν διηγήματος*.—Δίδεται ὡς θέμα μία παροιμία, ἢ μία εἰκὼν, ἢ σειρά εἰκόνων, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ζητεῖται νὰ γραφῇ διήγημα. Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦτου δημοσιεύονται ἑκάστοτε λεπτομερῶς εἰς τὴν Προκήρυξιν.

2.— *Δημοψηφισμα*, ἢτοι *Διαγωνισμὸς Ψευδωνύμων*.—Κατ' ἔτος βραβεύονται τὰ καλλίτερα ψευδώνυμα διὰ *Δημοψηφισμὸς* πάντων τῶν συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν. Συγχρόνως βραβεύονται καὶ ἀπὸ τοὺς ἐκλογεῖς οἱ ψηφισάντες ὅλα ἢ τὰ περισσότερα ἐπιτυχόντα ψευδώνυμα. Οἱ ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦτου δημοσιεύονται ἐπίσης κατὰ τὴν προκήρυξιν λεπτομερῶς:

3.— *Διαγωνισμὸς Ξεσπιδώμα-*

ματος, ἢτοι πρὸς *ἔγγραφον νέον Συνδρομητῶν, καὶ Διαγωνισμὸς τῶν Εὐσημῶν*.—Περὶ τῶν Διαγωνισμῶν τούτων ἴδε Κεφάλαια 5' καὶ Θ'.

4.— Γίνονται ἀκόμη καὶ πολλοὶ ἄλλοι *Διαγωνισμοί*, οἱ κυριώτεροι τῶν ὁποίων εἶναι: *Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς, Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως* (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ἀγγλικοῦ, γερμανικοῦ). *Διαγωνισμὸς Λευκῶν Λέξεων, Κρυπτογραφικῶν κτλ.* Τῶν Διαγωνισμῶν τούτων προκηρύσσονται ἑκάστοτε τὰ θέματα καὶ ὁρίζονται λεπτομερῶς ἐν τῇ φύλλῳ οἱ ὅροι, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄλλοτε ἄλλοι.

5. Γίνεται ἐπίσης καὶ εἰς ἰδιαίτερος Διαγωνισμὸς, ὀνομαζόμενος *Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως*, ἀπᾶς ἡ δις τοῦ ἔτους. Δίδεται μία ἐρωτήρις, εἰς τὴν ὁποῖαν οἱ διαγωνιζόμενοι ἀπαντοῦν δι' ἐπιστολῆς. Βραβεύονται αἱ καλλίτεροι ἀπαντήσεις, ἡ δὲ κρίσις δημοσιεύεται ἐκτενῆς κατεῖκονογραφημένη. (Εἰς αὐτὴν λαμβάνει μέρος ὅλο τὸ Σπικτόν τῆς Διαπλάσεως, ἀποτελούμενον ἀπὸ τὴν οἰκονόμον τῆς Κυρὰ-Μάρθαν, τὸν ψυχολόγον τῆς καὶ γραμματικῶν Ἀνανίαν, τὰς δώδεκα ἀδελφὰς τοῦ Ἀγάπην, Ἑλπίδα, Πίστιν, Κικήν, Φιρήν, κλπ. καὶ τὴν μαῦρην γάταν τῆς Πίσσαν).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Τὰ Βραβεῖα καὶ τὰ Εὐσημα

1.— Οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς Διαπλάσεως διαρροῦνται εἰς Μεγάλους καὶ εἰς Μικροὺς. *Μεγάλοι Διαγωνισμοί* εἶναι: ὁ Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων, ὁ Διαγωνισμὸς Διηγήματος, ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Λευκῶν Λέξεων καὶ ἡ Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως. *Μικροὶ Διαγωνισμοί* εἶναι ὁ τῆς Ζωγραφικῆς, Ποιήματος, Κρυπτογραφικῆς, Μεταφράσεως κτλ.

2.— Εἰς τοὺς *Μεγάλους Διαγωνισμοὺς*:

α'.— *Οἱ τυχὼν Α' Βραβεῖον* λαμβάνει τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβὰς: 1) δημοσιεύεται τὸ βραβεύ- μεν ἔργον του, ὅταν εἶναι διηγηματικὴ ἢ Πνευματικὴ Ἀσκήσις· 2) δημοσιεύεται *δοξαῖον* ἢ ΕΙΚΩΝ του εἰς τὴν Διάπλαιν, ἂν στείλῃ μίαν του φωτογραφίαν, εἰς μόνον μὲ τὸ ψευδώνυμον ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐβραβεύθη, εἰτε καὶ μὲ τὸ ὄνομα του, ἂν δηλώσῃ *οἱ ἐπιθυμῇ νὰ γίνῃ χοῖρος τοῦ ὀνόματός του*· 3) λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία 3 δραχμῶν κατ' ἐκλογὴν του ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως ἐκδοθέντων.

β'.— *Οἱ τυχὼν Β' Βραβεῖον* λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία, ὡς ἄνω, ἀξίας δραχμῶν 2.

γ'.— *Τέλος* ὁ τυχὼν Γ' Βραβεῖον λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία, ὡς ἄνω, ἀξίας 1 δραχμῆς.

Σημείωσις. Τὰ ταχυδρομικὰ τῶν βιβλίων εἶναι εἰς βάρος τοῦ βραβευμένου.

Ἐάν θέλῃ νὰ λάβῃ βιβλία ἄνω τερα τῆς ἀξίας τοῦ βραβεῖου του, δύναται, ἐάν συμπληρώσῃ τὴν διαφορὰν τοῖς μετρητοῖς.

3.— Εἰς τοὺς *Μικροὺς Διαγωνισμοὺς*:

α'.— *Οἱ τυχὼν Α' Βραβεῖον* λαμβάνει τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβὰς: 1) δημοσιεύεται τὸ βραβεύ- μεν ἔργον του 2) δημοσιεύεται ἢ ΕΙΚΩΝ του εἰς τὴν Διάπλαιν, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Α' Βραβεῖου τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν 3) λαμβάνει ὡς δῶρον 2 τομίδια τοῦ Παίδ. Πνεύματος κατ' ἐκλογὴν του. β'.— *Οἱ τυχὼν Β' Βραβεῖον* λαμβάνει ὡς δῶρον 2 τομίδια τοῦ Παίδ. Πνεύματος κατ' ἐκλογὴν του. γ'.— *Τέλος* ὁ τυχὼν Γ' Βραβεῖον λαμβάνει ὡς δῶρον ἓν τομίδιον τοῦ Παίδ. Πνεύματος κατ' ἐκλογὴν του.

4.— Ἡ σχετικὴ περὶ ἀποστολῆς τῶν βραβεῖων οἰονδήποτε *Διαγωνισμὸς* αἰτήσις πρέπει νὰ γίνῃ ἐντὸς τριῶν μηνῶν τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν *Αποτελεσμάτων* τοῦ Διαγωνισμοῦ ἄλλως τὸ δικαίωμα παραγράφεται.

5.— *Οἱ Διαγωνισμοὶ τοῦ Ξεσπιδώματος*, καθὼς καὶ ὁ Διαγωνισμὸς ψευδωνύμων, θεωροῦνται ὡς ἔκτακτοι, ἔχοντες ἰδιαίτερα ὅλας βραβεῖα ὁρίζόμενα ἑκάστοτε εἰς τὴν Προκήρυξιν.

6.— Τὸ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΥΣΗΜΩΝ

εἶναι ἐτήσιον καὶ ἀπονέμεται ὡς ἑξῆς: Διὰ πᾶσαν διακριτομένην ἀπάντησιν εἰς Διαγωνισμὸν, ἢ Διαπλάσιν σημειώμενην Εὐσημα ἀναλόγως τῆς ἀξίας τῆς ἀπάντησεως. Ἡ ἀπονομή τῶν Εὐσημῶν δημοσιεύεται πάντοτε εἰς τὰ ἀποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν δι' ἐνὸς Ε. ἢ δι' ἐνὸς ἀριθμοῦ προηγουμένου τοῦ Ε. ἐντὸς παρενθέσεως (πχ. [3Ε] [10Ε/κτλ.]) σημειουμένων παρὰ τὸ ψευδώνυμον ἢ τὸ ὄνομα τοῦ λαμβάνοντος αὐτὰ.

α'.— Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ὁ ἔχων τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν Εὐσημῶν λαμβάνει τὸ *Α' Βραβεῖον τῶν Εὐσημῶν*, μὲ τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβὰς: 1) δημοσιεύεται ἢ *εἰκὼν* του 2) λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία ἀξίας 10 δραχμῶν κατ' ἐκλογὴν του ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως ἐκδοθέντων.

β'.— Δύο Δευτέρω Βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ περισσότερα Εὐσημα, μετὰ τὸν λαβόντα τὸ Πρῶτον. Ἐκαστος τούτων λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία ὡς ἄνω, ἀξίας δραχμῶν 5.

γ'.— Τρία Τρίτα Βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ περισσότερα Εὐσημα μετὰ τοὺς λαβόντας Δευτέρω. Ἐκαστος τούτων λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία ὡς ἄνω, ἀξίας δραχμῶν 3,50.

Σημείωσις:—Τὰ βραβεῖα εἶναι παραδοτέα εἰς τὸ Γραφεῖον μας. Οἱ θέλοντες νὰ τὰ λάβουν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ στείλουν μαζί μὲ τὴν αἴτησιν, καὶ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

δ'.— *Ἐπαιὼς* ἀπονέμεται εἰς ὅλους ὅσοι ἔχουν ἀριθμὸν Εὐσημῶν μὲχρι τὸν δύο τρίτων ($\frac{2}{3}$) τοῦλάχιστον τῶν τοῦ τελευταίου βραβευθέντος.

ε'.— *Εὐφημος Μνεία* ἀπονέμεται τέλος εἰς τοὺς ἔχοντας ἀριθμὸν

Εὐσημῶν μὲχρι τῶν δύο τρίτων ($\frac{2}{3}$) τοῦλάχιστον τῶν τοῦ τελευταίου ἐπαινεθέντος.

7.— Ἄμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους (30 Νοεμβρίου) ὀφείλει ἕκαστος νὰ στείλῃ πρὸς τὴν Διάπλαιν λεπτομερῆ *Σημείωσιν ὅλων τῶν Εὐσημῶν*, τὰ ὅποια ἔλαβε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους. Ἄλλως δὲν ἀναφέρεται εἰς τ' ἀποτελέσματα. Ἡ Σημείωσις αὕτη πρέπει νὰ γράφῃ χωριστὰ ἐκάστην ἀπονομήν Εὐσημῶν, τὸν Διαγωνισμὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀνεμνηθήσαν καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ φυλλαδίου. Καὶ εἰς τὸ τέλος τὸ ἀθροίσμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

1.— *Κάθε συνδρομητὴς* ἔχων ψευδώνυμον, καὶ τ' ἀδελφία του, ὅσα ἔχουν ἐπίσης ψευδώνυμον, δύναται νὰ γράφουν ἐπιστολὰς πρὸς τὴν Διάπλαιν ἐπὶ παντοῖον θεμάτων τῆς ἐκλογῆς των, ἐπὶ ζητημάτων τοῦ κύκλου μας, ἐν τῷ πτωσῶν των, κλπ. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, διὰ νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, πρέπει νὰ εἶναι ὁσοῦ τοῦ δυνατόν καθαρογραμμένα, ὅταν δὲ περιέχουν τι ἀξίον ἀπαντήσεως καὶ ὅταν τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χρόνος, ἢ διὰ πλάσις ἀπαντᾷ δημοσίᾳ εἰς ἰδιαίτερον στήλην, ἢ ὁποία ἐπιγράφεται *Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως*.

2.— *Εκτὸς* τῆς ἀλληλογραφίας μετὰ τῆς Διαπλάσεως, οἱ φίλοι τῆς συγκοινωνοῦν καὶ πρὸς ἀλλήλους. Ὑπάρχει πρὸς τοῦτο ἰδιαίτερα στήλη, ἐπιγραφομένη *Μικραὶ Ἀγγελίαι*, ὅπου ἕκαστος δύναται νὰ δημοσιεύῃ πᾶσαν πληροφάνειαν, ἢ ἐρωτήσιν, ἢ πρότασιν, ἢ ἀγγελίαν, — τῇ ἐγκρίσει πάντοτε τῆς Διαπλάσεως, — καταβάλλον τὸ ἀντίτιμον κατὰ τὴν ἑξῆς διατίμησιν:

α'.—Διὰ κάθε Μικρὴν Ἀγγελίαν, ἀποτελουμένην ἀπὸ μίαν ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, πληρῶνται δραχμαὶ 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 20 λεπτὰ ἢ λέξεις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπτὰ 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχ. 1. ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν μόνον λέξιν ἂν ἀποτελήται.

β'.—Διὰ τοὺς μὴ συνδρομητὰς, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ δημοσιεύσων εἰς τὴν Διάπλαιν Μικρὰν Ἀγγελίαν, τὸ ἄνω τιμολόγιον ὑπολογίζεται εἰς τὸ διπλάσιον. γ'.—Μικραὶ Ἀγγελίαι προσβλητικαί, ὕβριστικαί, ἀπρεπεῖς ἐν γένει, ἢ ἀντικείμενα πρὸς τὸ καθεστὸς, δὲν δημοσιεύονται εἰς τὴν «Διάπλαιν». Ἡ πληρωμὴ δίδει τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύῃ κανεὶς ὅ, τι ἐγκρίνεται, ὅχι ὅμως καὶ ὅ, τι θέλει.

3.—Διὰ τοῦ Γραφείου τῆς «Διαπλάσεως» γίνεται καὶ ἀνταλλαγὴ ἐπιστολῶν μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν τῆς. Ἀλλ' ἡ ἀλληλογραφία αὕτη ἐπιτρέπεται μόνον μεταξὺ ὁμοφύλων. Ἀγόρια ἀλληλογραφοῦν μὲ ἀγόρια καὶ κορίτσια μὲ κορίτσια. Αἱ σχετικαὶ προτάσεις, δημοσιεύονται εἰς τὴν στήλην τῶν

Μικρῶν Ἀγγελιῶν ἐπὶ πληρωμῇ. Αἱ δὲ ἐπιστολαὶ ἢ τὰ δελτάρια πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ γραμματοσήμου 30 λεπτῶν καὶ νὰ τίθενται εἰς ἀνοικτὸν φακέλλον, διὰ νὰ τὰς ἀναγνώσκῃ πρῶτα ἡ Διάπλαιν καὶ, ἂν τὰς ἐγκρίνῃ, νὰ τὰς διαβιβάζῃ.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Νίκος μὲ τὸν Κώστα γδύνονται νὰ κολυμπήσουν.

Ἄμα γδύνοντο ὁ πρῶτος καὶ ἔπεσε στὸ νερό, παρατήρησε ὅτι εἶχε λησμονήσει νὰ βγάλῃ καὶ τὸ φυλακτὸ του. Κι' ὁ δεύτερος, ποὺ τὸν εἶδε σὲ ἀμνηχανία:

— Βάλε τὸ στήν τσέπη σου, ἀδελφέ!

* * *

— Γιατί δὲν ἔρχεσαι πιά σπίτι, Γεώργι, νὰ παίξουμε ὅπως πρίν;

— Ὁ πατέρας σου δὲ θέλει νὰ ἔρχομαι σπίτι νὰ σὲ βλέπῃ.

— Ἀ, μπᾶ, τὸν παρεξήγησες.

Θέλει μονάχα νὰ μὴν εἶμαι κει, ὅταν ἔρχεσαι.

Εστᾶλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τ. Ἐνῶσεως

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρ. ἤρχισε τὸ 43 ἔτος τῆς Διαπλάσεως. Οἱ συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξε τὴν 30 Νοεμβρίου, ὀφείλουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ὁ 20ὸς Διαγωνισμὸς Ξεσπιδώματος ἔληξε τὴν 30 Νοεμβρίου. Εἰδοποιούνται οἱ Πράκτορες νὰ ἐξοφλήσουν τὸ ταχύτερον τοὺς λογαριασμοὺς των, διότι τ' Ἀποτελέσματα θὰ ἐκδοθῶν ἐντὸς ὀλίγου καὶ Πράκτορες ὀφείλουν εἰς φυλλάδια δὲν θὰ συμπεριληφθοῦν.

ΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Διὰ τὸν νέον διαγωνισμὸν Ξεσπιδώματος τοῦ 1921, οἱ Πράκτορες τοῦ 1920 πρέπει νὰ δηλώσων ἐγκαιρὸς πόσα φυλλάδια θ' ἐλθουν νὰ τοὺς στέλλω, διότι ἀπὸ σήμερον καὶ μέχρι τῆς νέας των ποταγέλλας, διακόπτω τὴν ἀποστολὴν φύλλων διὰ τοὺς ἀγοραστάς των.

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1920

Ὁ λαμπρὸς Τόμος τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1920, τελειωμένος πλέον, θὰ εὐρίσκειται σὲ λίγες ἡμέρας εἰς τὸ Γραφεῖον μου καὶ εἰς τὰ κεντρικὰ Βιβλιοπωλεῖα. Μὴ λησμονήτε, διὰ εἶναι τὸ ὁραιότερον δῶρον τῆς Πρωτοχρονιάς.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Κατὰ τὸν Ὅδηγον τοῦ Συνδρομητῶν, ὅσοι θέλουν νὰ διατηρῶν τὸ ψευδώνυμον ποὺ εἶχαν τὸ 1920 καὶ ποὺ ἡ ἰσχὺς του ἔληξε τὴν 30 Νοεμβρίου, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσωσιν διὰ τὸν νέον ἔτος ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου τὸ βραδύοντος. Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὕτην, δὲν ἐγγνώμον σὲ κανένα ὅτι θὰ εἴδῃ τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἐλεθθῶντος. Μπορεῖ νὰ τοῦ τὸ πᾶρῃ ἄλλος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ 8: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, καὶ 21ος. Ἐκαστος τόμος δραχ. 5, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλόμενος δραχ. 5,30 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δραχ. 5,60 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1920) υπάρχουν ὅλοι ο

